

KERSTI KIVIRÜÜT

Mina, Raimo

5. klass

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Villu Koskaru

© Kersti Kivirüüt ja Tänapäev, 2021

ISBN 978-9916-17-029-8
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

1. Mina, minu sõbrad ja minu vaenlased

Tere! Minu nimi on Raimo. Ma olen üheteistkümnepäevane ja õpin Uue-Rootsivere lasteaed-põhikooli viiendas klassis. Ma tahan teile rääkida eelmisel sügisel toimunud sündmustest, mis pöörasid mitte ainult minu, vaid terve Uue-Rootsivere kooli elu pea peale.

Uue-Rootsivere on mõttetu pommiauk Kohila ja Riisipere vahel. Meie külas on neli kortermaja – kolmes neist elatakse, ühe ehitus on jäänud pooleli. Pooleliolevast kortermajast on saanud tondiloss. Tondilosse on meie külas palju: kaks suurt lauta, kaalukoda, majandi töökoda, vana pood ja vana raamatukogu. Raamatukogu kolis koolimajja siis, kui ma veel lasteaias käisin. Pood kolis ühte kortermajja juba enne minu sündi. Samasse kortermajja toodi ka velsker, tänu millele tehti kogu maja korda. Mina elan selles teises ilusas kortermajas. Pooled meie kooli õpilastest elavad külakeskuse kortermajas ja pooled oma majades igal pool laiali. Uue-Rootsivere on

tänu sellele mõõtmete poolest sama suur kui Rapla. Näiteks kui ma tahan oma parimale sõbrale Artsile külla minna, siis rattaga sõidan ma tema juurde nelikümmend minutit. Üksi jalutades kõnnin sinna tund aega, aga koos Tauriga poolteist tundi. Me saaksime Tauriga ka tunni ajaga hakkama, aga meil on vaja vahepeal kraavis kakelda.

Kolmas kortermaja külakeskuses on isegi palju hullemas seisus kui tondilossi-maja, aga seal elavadki ainult joodikud või vanad penskarid, kellest on kõigil suva. Veel on meie külas rodu garaaže ja aiamaad, kus saab suvel herne- ja maasikaraksus käia. Külast pisut kaugemale jäävad Lonni puidutööstus ja Hertna aiand.

Kõige suurem hoone meie külas on koolimaja. Koolimajal on kaks suurt tiiba: ühes on klassiruumid ja raamatukogu, teises pood ja suur saal, mida me kasutame vastavalt vajadusele kas võimla või aulana. Teises tiivas on ka lasteaia liitruhm. Kokku õpib meie koolis nelikümmend kaheksa õpilast, neist lasteaias seitseteist ja koolis kolmkümmend üks. Kuna meie kool on eriliselt mõttetu, siis ei ole meil ka e-kooli ja õpilased peavad iga päev paberpäevikuid kaasas tassima.

Minu klass on kooli kõige suurem. Meil õpib üheksa õpilast – kuus poissi ja kolm tüdrukut. Eelmisel aastal oli kõige suurem kaheksas klass, kus õppis tervelt üksteist õpilast. Aga Uue-Rootsiveres on kombeks, et vanemad viivad oma lapsed viimaseks aastaks Kohilasse õppima. Meie kooli tase on lihtsalt nii nõder. Kõik teavad seda, aga kõva häälega sellest keegi ei räägi. Seepärast õpib sellel õppeaastal üheksandas klassis ainult kaks õpilast – kooli koristajatädi kaksikutest tütreid Hannela ja Anneli.

Kuigi meie koolis on ilmatuma palju ruumi üle, peavad tihti mitu klassi koos õppima. Neid klasse kutsutaksegi liitklassideks. Ametlikult peaksime ka meie koos kuuenda klassiga õppima, aga kuna me oleme kooli kõige pätim klass, siis õpetatakse meid eraldi. Kuuendas klassis õpib ainult kolm tüdrukut ja küllap kardetakse, et me võime oma halva mõjuga nad ära rikkuda.

Tüdrukutega ma eriti läbi ei saa, sest nad on kõik täiesti napakad. Poistest saan kõige paremini läbi Artsi ja Tauriga. Normaalsed on veel ka Janis ja Marko. Kõige tropim tüüp meie klassis on aga Percival.

Arts on minu sõber juba titest saati. Minu maailma kõige esimene mälestus ongi seotud Artsiga. Mäletan, kuidas ta mulle rannas liiva silma viskas ja minu isa Artsi emaga pahan-das, et see oma last üldse ei keela.

Artsiga on meil alati väga palju nalja saanud, sest Arts ei karda mitte kedagi. Ta on isegi kooli direktorile öelnud: „Kiilakas, ära mölise! Osta endale parukas!”

Tauri tuli meie kooli alles neljandasse klassi. Ta visati Kohila Gümnaasiumist juba teises klassis halva käitumise pärast välja. Kolmanda klassi lõpus Kernu põhikoolis anti Taurile ja ta emale valida, kas poiss suunatakse erikooli või ta läheb Kernult vabatahtlikult minema. Niimoodi sinka-vonka teid pidi Tauri Uue-Rootsiverre sattuski. Enne kui Tauri meie kooli jõudis, rääkis juba terve küla, et neljandasse tuleb mingi räige pätt õppima. Kujutasime poistega ette, et sellisel kuulsal pätil nagu Tauri peab olema motikamehe nahktagi, piraadiriätik ümber pea ja ägedad päikesepillid. Unistasime, kuidas ta õpside toa ukse pauguga lahti lööb ning eta-muti koos

direga munni saadab. Meie pettumuseks oli aga Tauri lumi-valgete juuste, suurte kõrvade ja tedretähnidega väike nohkar. Alles siis, kui ta näitas meile rulast ümberehitatud alust, millega sai ennast autode taha haakida ja rallisõitu teha, saime aru, kui ägeda klassivenna me endale olime saanud.

Minu kõige suuremad ürgvaenlased on täiesti kindlalt õpsid. Ema on mulle vahel öelnud, et õpsid on samasugused inimesed nagu meiegi, aga mina ei usu seda. Ma arvan, et ülikoolides praagitakse välja kõige närvihaigemad idikad, kes kusagil mujal hakkama ei saa, ning saadetakse nad koolidesse. Kõige tropimatest tropim nendest on vaieldamatult eta õps ehk eta-mutt. Tal on klassis oma lemmikud, nagu näiteks Marie-Mirell või Krissu, kelle peale ta mitte kunagi isegi ei piiksata. Krissu mängis ükskord tunnis isegi telefoniga ja kui Arts õpsile selle ära kaebas, siis eta-mutt pistis röökimä, et Arts tegelegu oma asjadega. Ta ei salli poisse silmaotsaski, sest ta on üks paras vanatüdruk. Arts ütleski talle ükskord jumalast viisakalt, et ärgu elagu teiste peal välja, kui pole ammu keppi saanud. Eta-mutt sakutas Artsi seepeale nii kõvasti juustest, et ma kartsin, et Artsil tuleb pea otsast ära. Eta-mutt ongi pois-tega väga vägivaldne. Näiteks mul oli mitu kuud käsivarrel eta-muti näpistamisest sinikas. Selle teenisin ma endale siis, kui mul ükskord hakkas tema debiilses tunnis eriti igav ning ma jäin aknast välja vaatama. Ema tuli muidugi direktorile juhtunu üle kaebama. Olin emaga tookord kaasas ja kuulsin oma kõrvaga, kuidas direktor hakkas oma bla-bla-bla juttu ajama, et poiss on ise huligaan ning õpetaja Mandel on hinnatud pedagoog-metoodik ja kui poiss käituks korralikult ja õpiks püüdliselt, siis ei oleks mingeid tülisid õpetajatega ja nii

edasi ... Eta-mutt on dire lemmik ja tänu sellele on ta veel ka õppealajuhataja. Eta-mutt ja dire on koos nagu kahepäine draakon – käivad kahekesi mööda koolimaja ringi ning muudkui möirgavad ja sisisevad õpilaste peale. Ainus lootus eta-mutist vabaneda on talle üks korralik pomm alla panna.

Ega teised õpsid ka targemad ei ole – klassijuhataja hakkab näiteks iga tühja asja pärast pillima. Ta annab meile lisaks klassijuhataja tunnile ka muusikaõpetust. Ükskord hakkas ta minu, Artsi ja Tauri kallal vigisema, et me piisavalt rõõmsameelselt mingit lollakat „Linnurahva pulmatralli” ei laula. Loomulikult tulime õpetaja soovile vastu ja täitsime tema tahtmist täie innukusega. Röökisime täiest kõrist laulda, nagu pulmades kombeks. Kusjuures Tauri isegi kriiskas salvide vahele nagu naerukajakas ning Arts ronis lauale ja mängis purjus parti. Selle asemel aga, et meile koos kiitusega päevikusse viied kirjutada, virutas õps klaverikaane pauguga kinni, tormas nuuksudes klassist välja ja tuli tagasi koos direktoriga. Vahel olen mõelnud, et ehk ajas direktor mussa õpsi tööle võttes midagi sassi. Äkki ütles mussa õps tööintervjuul ausalt välja, et talle meeldib pillida, ja direktor arvas, et sõna „pillima” tähendab pillimängu.

Mata õps on ikka täiega imelik tädi. Ta kannab iga päev ühte ja sedasama kaltsukast ostetud pikka sinist kampsunit ja lääpas sandaale. Tal on alati võidunud juuksed ning nagu vinne täis. Aga vähemalt ei karju ta meie peale. Ta annab meile tunni alguses ülesanded kätte ja läheb ise klassi tagaruumi teed jooma ja pontšikuid nosima. On õnn, et Markole on need ülesanded alati käkitegu – ta on meil klassi geenius. Ülejäänud poistega kirjutamegi Marko pealt kõik ülesanded

maha ja saame tunni lõpuni rahulikult kaarte mängida. Meil on Markoga aus diil: tema näitab meile mata ülesandeid ja vastutasuks ei anna Arts talle kolki. Ehk nagu mu isa armastas öelda – hundid söönud, lambad terved. Tüdrukud muidugi nohistavad korralikult omaette ülesandeid teha, aga tüdrukud ongi vähe imelikud.

Imekombel on meie koolis ka üks normaalne õpetaja. Ma ei teagi, kas ta on normaalne seepärast, et on meesõpetaja, või seepärast, et ta on soomlane. Küllap Soomes ongi kõik õpetajad teistmoodi. Ma räägin õpetaja Niilost, kes annab meile juba teist aastat inglise keelt ja inimeseõpetust. Tal on väga lähedad tunnid ja ta ei mölise kunagi õpilastega. Ta on ka meie koolis ainus õps, kes ei nõua õpilastelt, et tema nime ette „õpetaja” öeldaks. Küllap saab ta aru, et õpetaja olla on nõme.